

WITHOUT MERIT

Merit nélkül

*„Ha szereted Colleen Hoover,
ne habozz, szerezd be ezt a könyvet!
Elovasása után teljesen más
szemmel nézel a világra.”*

– Elle’s Book Blog, amazon.com

*fine
selection*

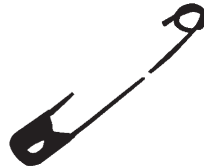
COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

WITHOUT MERIT

Merit nélkül

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Ezt a könyvet Cale Hoovernek ajánlom. Szerető édesanyádként néha nehezen állom meg, hogy ne tartsalak védőburokban, és ne óvjalak meg a világtól, de azt is nehezen állom meg, hogy a világot ne zárjam el, és ne védjem meg tőled. Mert egy nap a feje tetejére állítod a világot.

Alig várom, hogy láthassam.

Első fejezet

LENYŰGÖZŐ GYŰJTEMÉNYEM VAN TRÓFEÁKBÓL. Egyiket sem én nyertem.

A legtöbbet ócskapiacon vagy garázsvásáron vettem. Kettőt apámtól kaptam a tizenhetedik születésnapomra, és csak egyetlenegyet loptam. Azt hiszem, azt szeretem a legkevésbé. Drew Waldrup szobájából emeltem el, közvetlenül azután, hogy szakított velem. Két hónapja jártunk, amikor először engedtem meg neki, hogy benyúljon a pólóm alá. Arra gondoltam, milyen jó érzés, de ekkor rám nézett, és azt mondta:

– Azt hiszem, nem akarok tovább járni veled, Merit.

Na, tessék! Én nagyban élvezem, hogy a mellemet simogatja, neki meg azon jár az agya, hogy többé nem is akar tapizni! Nyugodtan kicsusszantam alóla, és felálltam. Megigazítottam a pólómat, a polcához léptem, és lekaptam róla a legnagyobb serlegét. Meg se szólalt. Ha képes volt úgy kidobni, hogy a keze még a pólóm alatt fickándozott, minimum egy serleget érdemeltem érte.

Ami azt illeti, éppen ez a kerületi bajnoksági serleg volt a gyűjteményem első darabja. Attól kezdve, ha valami szar dolog történt az

életemben, garázsvásárokon vagy lomispiacokon vettem egy véletlenszerűen kiválasztott kupát.

Az elbukott jogsimra egy lövészeti verseny első díjával emlékeztem.

Egy színházi bemutató emléktroféája juttatta eszembe az iskolabált, ahova egy fiú se hívott meg.

Amikor apám megkérte a szeretője kezét, egy ifibajnoksági kupával ünnepeltem meg.

Két éve loptam el azt a bizonyos első serleget. Most már tizenkét kupám van, bár tucatnál is több pocskék dolog történt, amióta Drew Waldrup szakított velem... de meglepően nehéz kidobott serlegeket találni.

Ezért méricskélem egy helyi régiségboltban árgus szemekkel azt a szépségverseny hetedik helyéért járó trófeát, amit hat hónappal ezelőtt szúrtam ki. Azóta vágyom rá. Körülbelül negyven centi magas, egy 1972-ben, Dallasban tartott, „Csizmás Csinibabák” tematikájú versenyen adták át. Tetszik a röhejes téma is, de különösen a díj tetején álló, aranyozott nőalak jön be. Báli ruhát, tiarát és sarkantyús csizmát visel. Hihetetlenül abszurd darab, különös tekintettel a nyolcvanöt dolláros vételárára, de azóta spórolok rá, hogy meglátam. Most végre elég pénzem van, hogy megvegyem.

Felkapom a trófeát, és a kassza felé indulok, amikor a második emeleten kiszúrok egy pasit.

Lazán a koraítra könyököl, mintha már egy ideje, állát a tenyerébe támasztva, bámulna engem. Ahogy a szemébe nézek, rám mosolyog. Tőlem meglepő módon visszamosolygok, pedig nem vagyok flörtölős típus, azt meg végképp nem tudom, hogy reagáljak a flörtölésre. A srác azonban kedvesen mosolyog, és mivel egy emelettel feljebb van, nem félek a lehetséges megszégyenüléstől.

– Mit csinálsz? – kiált oda.

Ösztönösen hátrapillantok a vállam fölött, hogy lássam, biztosan nekem szólt-e. Talán nem is engem néz, hanem valakit, aki mögöttem áll? Egy anyukától eltekintve azonban, aki volt olyan bátor, hogy elhozza a kisfiát a régiségboltba, nincs más mellettem. Ráadásul az anyuka és a kisfiú is a másik irányba fordul, így a pasas biztosan hozzám beszél.

Visszanézek, még mindig ugyanúgy mosolyog rám.

– Veszek egy trófeát – jelentem ki.

Azt hiszem, tetszik a mosolya, de egy kicsit messze van tőlem ahhoz, hogy eldöntsem, valóban vonzónak találom-e. Magabiztossága önmagában elég megnyerő. Haja sötét, kissé borzas és kócos, de ezt nem rovom fel neki, mert én se fésülködtem tegnap reggel óta. Szürke, kapucnis pulóvert visel, ujját feltűri a könyökén. Karját, amelyik az állát támasztja, tetoválások borítják, de innen nem tudom kivenni, mit ábrázolnak.

Túl fiatalnak és túl tetováltnak tűnik ahhoz, hogy egy régiségboltban bóklasszon hétköznap délelőtt, de ki vagyok én, hogy ítélkezzem? Nekem is iskolában kellene lennem. Megfordulok, és vásárlást tettetek, de tudom, hogy figyel engem. Próbálok figyelmen kívül hagyni, de alkalmanként felpillantok rá, hogy lássam, még mindig ott áll-e. Igen, ott áll.

Talán itt dolgozik? Ez megmagyarázná a jelenlétét, de azt nem, miért néz engem egyfolytában. Azt hiszi, így kell flörtölni? Elég érdekes módszer, sajnos azonban én kifejezetten bukom az érdekes dolgokra és az eredetiségre. Noha nézelődés közben igyekszem úgy tenni, mint akit hidegen hagy a fiú tekintete, valójában nagyon is hatással van rám. Minden egyes lépésemnél érzem. A tekintetnek nincs súlya, mégis a tudat, hogy néz engem, elnehezíti a lépteimet. Még a gyomrom is elnehezül.

Már mindent végignéztem a boltban, de nem akarok fizetni és elmenni, mert túlságosan is élvezem ezt a játékot.

Egy kicsi város kicsi iskolájába járok, és a „kicsi” jelzővel sokat mondok. Évfolyamonként átlagosan húsz diák tanul a suliban. Nem osztályonként, évfolyamonként. Mi, a végzősök, huszonketten vagyunk: tizenkét lány és tíz fiú. A tízből nyolc fiúval egy osztályba járok öt éves korom óta, ami kissé beszűkíti a randilehetőségeket. Nehéz olyan srácokhoz vonzódni, akikkel öt éves kora óta élete szinte minden napját együtt tölti az ember.

Ezt a fickót azonban, aki engem figyel, nem ismerem, ami azt jelenti, hogy máris jobban vonzódok hozzá, mint az egész suliban bárkihez, pusztán azért, mert nem ismerem.

Megállok egy emelvényen, ami jól látható onnan, ahol áll. Úgy teszek, mintha nagyon érdekelne az egyik polcra kitett tábla: egy régi, fehér jelzőtábla „Akna” felirattal, mellette jobbra mutató nyíl. Röhög्नőm kell rajta. Mellette egy ütött-kopott tábla, ami valószínűleg egy benzinkútról származik, rajta a felirat: „Kenőanyag”. Elgondolkodom, vajon szándékosan helyezték egymás mellé ezeket a kétértelmű táblákat, vagy csak a véletlen játéka volt. Ha lenne rá pénzem, megvenném őket, és kétértelmű táblákkal raknám tele a szobámat, de épp elég sokba kerül a trófeagyűjtő szenvedélyem is.

Az anyukájával nézelődő kisfiú most már csak néhány méterre áll tőlem. Körülbelül négy- vagy öt éves lehet, mint a kisöcsém, Moby. Az anyja legalább tízszer szólt rá, hogy semmihez se nyúljon, mégis felveszi az előttünk álló polcon csillogó üvegmalacot. Miért vonzzák annyira a gyerekeket a törékeny dolgok? A kisfiú ragyogó szemekkel vizsgálgatja a malacfigurát. Tetszik, hogy a kíváncsisága erősebb, mint a szabálykövetési hajlandósága.

– Anya, ezt megveszed nekem? – kérdezi.

Az anyja egy falbeugróban áll, régi magazinokat nézeget. Meg se fordul, hogy lássa, mit talált a kislánya, csak annyit mond:

– Nem.

A kislány szeme elhomályosul. Elszomorodva indul, hogy visszategye a polcra a malacot, de kis keze remegni kezd, amikor megpróbálja letenni. Az üvegfigura kicsúszik a kezéből, majd szilánkokra robban a lábánál.

– Ne mozdulj! – mondom a kislánynak; én előbb érek oda hozzá, mint az anyja. Lehajlok, és elkezdem felszededegetni az üvegdarabkákat.

Az anyja felkapja, és néhány méterre az üvegszilánkoktól leteszi.

– Mondtam, hogy ne nyúlj semmihez, Nate!

Amikor a kislányra nézek, úgy bámul az összetört üvegszilánkokra, mintha a legjobb barátját veszítette volna el. Az anyja kimerülten, dühösen temeti az arcát a kezébe, majd hozzám lép, és segít felszededegetni a darabkákat.

– Nem ő volt, én törtem össze – mondom neki.

A nő hátranéz a kislányra, aki viszont úgy néz rám, mint aki nem tudja, mit mondjon. Rákacsintok, mielőtt az anyja hátrafordulhatna, és megszólalok:

– Nem láttam, hogy mögöttem áll. Megbotlottam a kislányban, és elejtettem a malacot.

A nő döbrentnek tűnik, talán még kicsit büntudatosnak is, amiért rögtön a gyereket vádolta meg.

– Ó... – mondja. Továbbra is segít felszedni a nagyobb üvegdarabokat. A kasszánál álló férfi hirtelen megjelenik, kezében seprű és lapát.

– Innentől bízzák rám – mondja, majd egy feliratra mutat a falon:
„Az okozott kárt ki kell fizetni!”

A nő kézen fogja a fiát, és elmegy. A fiúcska átnéz a válla felett, és rám mosolyog. Már megérte elvinni a balhét.

Ismét a seprűs férfihöz fordulok.

– Mennyibe került a malac?

– Negyvenkilenc dollárba, de ha ad harmincat, rendben vagyunk.

Felsőhajtok. Már nem vagyok olyan biztos benne, hogy a kislíú mosolya megért harminc dollárt. Visszaviszem a szépségversenydíjamat a helyére, majd leveszek a polcraól egy olcsóbb és sokkal kevésbé lenyűgözö serleget. A kasszához megyek, hogy kifizessem az össze-tört malacot meg a bowlingverseny gyöztésének szóló serleget. Miu-tán a kasszás átadja a visszajárot és a zacskóba tett trófeát, az ajtó felé indulok. Amikor kinyitom, eszembe jut a srác, aki a másodík eme-letrööl nézett engem. Mielött kimennék az ajtón, felpillantok, de már nincs ott. Ettööl valahogy még nehezebb lesz a szívem.

Kimegyek a boltból, át az utcán, és a szökökút mellett elhelye-zett asztalok egyikéhez lépek. Egész életemben Hopkins megyében éltem, de ritkán járok a főtéren – nem is értem, miért, hiszen azóta szeretem, hogy kihelyezték a vicces gyalogátkelö táblákat. A táblák egy zebrán átmenö figurát ábrázolnak, aki magasra emeli a bal lábát. Annyira eltúlzott a mozdulat, hogy Monty Python-féle hülye járás-nak is elmenne.

Néhány éve két mosdót is építettek a városban. A két üvegépít-mény kívülrööl tükörkockának tűnik, de belülrööl kilátni a környezete-re. Elég zavarba ejtö, hogy a vécén ülve lehet figyelni a forgalmat, de engem vonzanak a szokatlan dolgok, így azon kevesek egyiké va-gyok, akik büszkék a furcsa mosdókra.

– Kié lesz a trófea?

Apropó, szokatlan jelenségek...

A régiségboltban látott srác mellettem áll. Teljes bizonyossággal kijelenthetem, hogy határozottan jóképű. Szeme különleges világoskék, azonnal magára vonzza a tekintetet. Mintha nem is illene olajbarna bőréhez és fekete hajához. Egy pillanatra a haján felejttem a tekintetem. Nem is emlékszem, láttam-e valaha ennyire sötét hajú embert ennyire világos szemmel. Kicsit elüt egymástól a kettő, legalábbis szerintem.

Most is úgy mosolyog, ahogy a régiségboltban. Eltűnődöm: vajon mindig így mosolyog? Remélem, nem. Eljátszom a gondolattal, hogy talán önkéntelenül mosolyog így rám. Állával a kezemben tartott zacskó felé bök. Hirtelen eszembe jut, hogy feltett egy kérdést a trófeáról.

– Magamnak vettem.

Ahogy oldalra billenti a fejét, nem tudom eldönteni, hogy jól szórakozik-e, vagy csodálkozik. Nem tudom, melyik érzése az uralkodó, de mindkettő tetszik.

– Trófeákat gyűjtesz, amiket nem te nyertél?

Bólintok. Elneveti magát, de hang nélkül, mintha csak magában nevetne. Farzsebébe csúsztatja a kezét.

– Miért nem iskolában vagy?

Nem is tudtam, hogy ennyire nyilvánvaló a korom. A mellettünk álló padra teszem a trófeás zacskót, és lecsúsztatom a szandálom.

– Szép napunk van, nem egy osztályterembe zárva akartam eltölteni.

A szökőkúthoz lépek, ami nem is szökőkút, csak egy csillagot formázó, lapos betonalakzat. A víz a csillag mentén elhelyezett

lyukakból szökik fel, és a forma közepe felé lövell. Az egyik lyukra teszem a lábam, és várom, hogy hozzáérjen a víz.

Október utolsó hete van, ilyenkor már túl hideg az idő ahhoz, hogy a gyerekek a szökőkút vizében játsszanak, mint nyáron, de anyyira még nincs hűvös, hogy ne nedvesítsem be kicsit a lábamat. Mivel pedikűrre nincs pénzem, ez is megteszi.

A srác egy pillanatig néz, de már kezdek hozzászokni, mintha a nekem kiutalt, csak nálam kicsit vonzóbb árnyékom lenne. Nem nézek közvetlenül rá, amikor lazán leveszi a cipőjét, majd mellém áll, és az egyik lyuk felé emeli a lábát.

A karjára pillantok, hogy jobban megnézhessem a tetoválásait. Igazam volt, csak a bal karján vannak tetkók, a jobb karján egyet sem látok, de a balt borító tetoválások sem olyanok, mint amilyenekre számítottam. Véletlenszerűek, összefüggéstelenek, nem kapcsolódnak egymáshoz. Az egyik, ami a csuklója külső oldalán virít, egy apró kenyérpírtót ábrázol, amiből épp kiugrik a kenyér. A könyöke mellett egy biztosítótű feketélik. Alkarján egy mondat: „Magán a sor, Doktor”. Felnézek az arcára, de most a lábát nézi. Meg akarom kérdezni a nevét, de váratlanul víz ér a talpamhoz. Nevetve lépek hátra, és mindketten a csillag közepe felé tartó vízsugarat nézzük.

A következő az ő lábát éri, de nem reagál rá, csak a lábát figyeli, amíg el nem áll, és egy másik lyukból nem tör elő a víz. Rám néz, de ezúttal nem mosolyog. Komoly arcát látva görcsbe rándul a gyomrom. Mikor megszólal, feszülten figyelek rá.

– A világ minden pontja közül éppen itt vagyunk, ugyanabban az időben. – Hangjában nevetés bujkál, de arca szinte zavart. Megrázza a fejét, majd közelebb lép hozzám. Tetovált karját felemeli, és kisimít az arcomból egy rakoncátlan tincset. Váratlan és meghitt a

mozdulat, mint az egész pillanat, de nem bánom. Szeretném, ha megint megtenné, ám ekkor leengedi a karját.

Nem emlékszem, néztek-e rám valaha úgy, ahogy ő néz rám, mint ha lenyűgözném. Tudom, hogy nem ismerjük egymást, és bármi lebeg is köztünk, azt darabokra zúzza az első valódi beszélgetésünk. Valószínűleg seggfejnek bizonyul, vagy ő gondolja rólam, hogy örült vagyok, majd az egész kínossá válik, és boldogan fordítunk egymásnak hátat; ebben a pillanatban azonban, amikor még csak az arca átszellemültségét látom, tökéletesnek képzelhetem. Okosnak, tisztelteljesnek, viccesnek és művészi hajlamokkal megáldottnak látom, mert ha ő lenne a tökéletes férfi, rendelkezne ezekkel a tulajdonságokkal. Amíg itt áll előttem, nekem elegendő, ha mindezt elképzelhetem róla.

Közelebb lép hozzám, és ekkor, mintha az ő szívét is lenyeltem volna, a saját szívem megduplázza a ritmust. Az ajkamra néz, és biztos vagyok benne, hogy meg akar csókolni. Bárcsak megcsókolna! Különös, hogy erre vágyom, hiszen alig beszéltünk pár szót. Még is szeretném, ha úgy csókolna meg, hogy még tökéletesnek hiszem. Akkor a csókja is tökéletes lesz.

Ujja megérinti a csuklómat, de mintha ökölrel szorítana a tüdőmre. Ujja nyomán libabőrös leszek, keze a nyakamhoz simul.

Nem tudom, meddig állok ott remegő lábakkal. Fejemet hátravetem, ajka centikre van az enyémtől, mintha habozna. Elmosolyodik.

– Eltemetsz engem – suttozja.

Nem tudom, hogy érti, de tetszik, amit mondott; és az is, ahogy ajka gyengéden az enyémhez ér, mikor elhallgat. Igazam volt, tökéletes érzés. Annyira tökéletes, mint a régi filmekben, amikor a főhős átkarolja a főhősnőt, aki a csók nyomásának ellentartva szinte

C alakba görbíti a testét, amíg a főhős magához öleli. Pontosan így húz magához, amikor nyelve az ajkamhoz ér; karom úgy lóg mellettem, mint a filmekben, amíg rá nem döbbenek, mennyire vágyom rá, és végre vissza nem csókolom. Szájának olyan íze van, mint a mentafagyinak, és annyira tökéletes! Ez a pillanat életem egyik csúcса, mint a desszert. Szinte komikus a helyzet. Úgy csókol engem ez az idegen, mintha ez lett volna a bakancslistája utolsó tétele. Eltűnődöm, vajon mi indította erre.

Most már mindkét keze az arcomra csúszik, mintha senki sem lenne itt rajtunk kívül. Lassan, nyugodtan csókol, és egyáltalán nem érdekli, ki látja: egy város főterén vagyunk, és már ketten is ránk dudáltak.

A nyaka köré fonom a karom, és úgy döntök, hagyom, hadd folytassa, ameddig akarja, mert nem sietek sehova. Még ha sietnem kellene is, lemondanám a programomat. Ezért? Bármikor.

Éppen amikor keze a hajamba siklik, víz fröccsen a talpamra. Váratlanul ér; felsikkantok. A fiú felnevet, de nem hagyja abba a csókot. Elázunk, mert a talpam nem takarja el a vízcsövet, de ez egyikünket sem érdekli. Így még inkább kitűnik, mennyire abszurd is ez a csók.

Telefonja csengőhangja emeli a tétet, mert persze most kell félbeszakítania. Túlzottan is tökéletes pillanat volt.

Hátralép, szemében egyszerre ül kielégültség és éhség. Előhúzza zsebéből a telefonját, és rápillant.

– Elvesztetted a telefonod, vagy ez csak vicc akar lenni? – kérdezi.

Vállat vonok. Fogalmam sincs, mi ebben a vicces. Az, hogy hagytam, hogy megcsókoljon? Az, hogy valaki felhívta az említett csók közben? Halkan nevetve emeli füléhez a telefont.

– Halló? – szól bele. Arcáról eltűnik a mosoly, most már csak zavartnak látszik. – Ki az?

Vár néhány másodpercet, majd elveszi a fülétől a telefont, és lepilant rá, majd megint rám.

– Most komolyan, ez valami tréfa?

Nem tudom, hogy hozzám beszél-e, vagy ahhoz, aki hívta, így megint vállat vonok. Ismét a füléhez emeli a telefont, és hátralép.

– Ki beszél? – ismétli meg, majd idegesen elneveti magát, és megdörzsöli a tarkóját. – De... de hiszen itt állsz előttem!

Ennek hallatán érzem, hogy az arcomból és egész testemből kifut minden szín ebben az örült, idegennel megosztott pillanatban. Nem vagyok más, csak Honor Voss, az ikertestvérem másodosztályú másolata, akivel a srác nyilvánvalóan beszél.

Eltakarom az arcom, és megfordulok. Felkapom a cipőmet és a táskámat. Remélem, legalább ennyire el tudok tőle távolodni, mielőtt rá nem jön, hogy a lány, akit megcsókolt, nem Honor.

Nem hiszem, hogy ez történik velem. Megcsókoltam a testvérem barátját!

Persze nem szándékosan tettem. Gyanítottam, hogy összejött valakivel, mert mostanában sokszor volt programja, de honnan tudhattam volna, hogy éppen ez a srác az? Elsietek, de nem jutok megszire, mert hallom, hogy fut utánam.

– Hé, hé! – kiált.

Hát ezért nézett engem a boltban: összekevert Honorrel. Ezért kérdezte, miért nem vagyok iskolában. Ha elég jól ismeri Honort ahhoz, hogy megcsókolhassa, akkor azt is tudja, hogy Honor sosem lógna az iskolából.

Most már mindent értek. Nem holmi varázslatos kötelék támadt két idegen között, csak egyszerűen összekevert a barátnőjével, én

pedig bolondot csináltam magamból, mert nem jöttem rá azonnal, mi történik.

Érzem, hogy megragadja a könyökömet. Nincs más választásom, mint hogy megforduljak, és szembenézzek vele, mert Honor ezt sosem tudhatja meg. Amikor a szemembe néz, már nincs csodálat a tekintetében. A telefonját bámulja, majd engem.

– Nagyon sajnálom – mondja. – Azt hittem...

– Rosszul hitted! – csattanok fel, pedig jóhiszemű tévedés volt.

Honor és én ugyanúgy nézünk ki, de ha csak egy kicsit is ismer-né a testvéretem, tudná, hogy ő sohasem jelenne meg úgy nyilvános helyen, mint én. Nem viselek sminket, a hajam szénakazal, a tegnapi ruháimat hordom.

A fiú visszateszi a telefonját a zsebébe, de az ismét megszólal. Amikor előveszi, látom, hogy Honor neve villog a képernyőn. Kikapom a kezéből a telefont, és elhúzzom az ujjamat a képernyőn.

– Szia!

– Merit? – nevet fel Honor. – Mi folyik itt? Miért vagy Sagan-nel? Sagan? Még a neve is tökéletes.

– Csak... belebotlottam. Összekevert veled, de aztán felhívtad, és enyhén szólva összezavarodott!

Ahogy beszélek, egyenesen Saganre nézek. A szemembe néz, meg se próbálja elvenni tőlem a telefont.

Honor ismét felnevet.

– Hehe, ez vicces! Bárcsak láthattam volna, milyen képet vágott!

– Óriási volt! – mondom pléhpfával. – Figyelmeztethetted volna a barátodat, hogy van egy egyiptetíjú ikertesód!

Visszaadom Sagannek a telefont, majd hátralépek. Sagan csak fogja a telefont, képtelen levenni rólam a tekintetét.

– El ne mondd neki, mi történt! – suttogom. – Senkinek se mondd el! Soha!

Kissé habozva bólint. Ahogy megkapom a megerősítést, hogy nem mesél el mindent Honornek, sarkon fordulok, és elmegyek.

Életemben nem égtem még ekkorát. Soha, de soha!

Második fejezet

MEKKORA ÖKÖR VAGYOK...

Mégis... annyira szép és annyira váratlan volt, istenem! Sagan kisugárzása váratlanul ért, és ahogy megcsókolt, nekem annyi volt. Szája meleg, mentaízű, majd a körülöttünk csobogó víz szinte túlterhelte az érzékszerveinket, és azt kívánom, bárcsak valóban ez történt volna. Mindent érezni akartam. Az a váratlan csók mintha hosszú idő óta először keltett volna életre. Nem is emlékszem, éreztem-e hasonlót valaha. Pontosan ezért nem jöttem rá, hogy összekevert engem Honorrel. Számomra sokat jelentett ez a véletlen csók, de számára megszokott volt. Valószínűleg mindig így csókolja meg Honort. Furcsa is, mert olyan... egészségesnek tűnik. Rendes körülmények között nem Honor esete.

Apropó, Honor...

Indexelek, majd a második csörgésre felveszem a telefonom. Hogyhogy engem hív? Sose hívjuk fel egymást.

A stoptáblához érek.

– Helló! – köszönök lazán.

– Még mindig ott van veled Sagan? – kérdezi Honor.

Behunyom a szemem, és felsóhajtok. Nem sok levegőm maradt a csók után.

– Nem, már nincs.

Honor is felsóhajt.

– Különös, mert nem veszi fel a telefonját. Megpróbálom megint hívni.

– Oké.

Letenni készülök a telefont, mikor hirtelen megszólal:

– Te miért nem vagy most iskolában?

– Nem éreztem jól magam, ezért eljöttem – sóhajtok.

– Ó, oké. Akkor este találkozunk!

– Honor, várj! – kiáltok fel, mielőtt elköszönne. – Van valami... mi a baj Sagannel?

– Hogy érted?

– Tudod, hogy értem. Azért vagy vele, mert... haldoklik?

Egy pillanatnyi csend után haragosan válaszol:

– Jeszus, Merit, dehogyis! Néha olyan szemét tudsz lenni!

Elnémul a vonal, a telefonra bámulok.

Nem akartam megbántani, tényleg kíváncsi voltam, ezért jár-e vele. Amióta tizenhárom éves korában összejött Kirkkal, sose járt átlagos élettartamú srácokkal. Kirk miatt még mindig ki van borulva, úgy érzi magát, mint egy nyílt seb, amibe sót szórtak.

Kirk helyes tanyasi gyerek volt. Traktort vezetett, szalmát hányt, megjavította az elektromos megszakítókat, és egyszer még egy koci sebáltóját is helyrehozta, amivel még apa se tudott mit kezdeni.

Körülbelül egy hónappal a tizenötödik születésnapunk előtt és két héttel azután, hogy Kirk elvette Honor szüzességét, Kirk apja a legelőjük közepén talált rá féljault, vérző fiára. Kirk leesett a traktorról,

ami átment rajta, és eltörte a jobb karját. Noha maga a sérülés nem volt életveszélyes, tapasztalt kezelőorvosa elgondolkodott, miért is eshetett le egyáltalán a traktorról. Kiderült, hogy Kirk epilepsziás rohamot kapott, amit egy agydaganat okozott.

– Valószínűleg már csecsemőkora óta nő a tumor az agyában – mondta az orvos.

Kirk még három hónapig élt. Ezalatt a testvérem alig hagyta magára. Honor volt Kirk első és utolsó szerelme; őt látta utoljára, mielőtt örök álmra szenderült.

Honor kóros szomorúságba zuhant, miután első szerelmét elvitte a valószínűleg gyerekkora óta növekvő tumor. Szinte lehetetlennek tűnt számára, hogy átlagosan egészséges, átlagos életkilátásokkal bíró fiút szeressen. Éjjel-nappal végstádiumú betegek chatszobáiban lóg, és olyan fiúkba szeret bele halálosan, akiknek legfeljebb hat hónapjuk van hátra – és noha városunk kicsi ahhoz, hogy ellássa Honort megfelelő mennyiségű beteg udvarlóval, Dallas csak mintegy kétórás autóútra található. Épp elég kórház szakosodott végstádiumú betegek ápolására, így azóta legalább két fiú akadt horogra Honor elérhető közelségében. Utolsó heteikben Honor mellettük ült, hogy őt láthassák, őt szerethessék utoljára, mielőtt végleg elaludtak.

Ismerve rögeszmés ragaszkodását a végstádiumú betegek örök szerelméhez, kíváncsi vagyok, mi vonzotta ehhez a Sagan gyerekhez. A korábbi kapcsolatai alapján szerintem joggal feltételeztem, hogy beteg, de úgy látszik, ettől csak én leszek a szemét.

Megállok a kocsifelhajtón, és megkönnyebbülök, hogy az én kocsim az egyetlen... már ha nem számoljuk a szuterén állandó lakóját.

Felkapom a trófeás zacskót. Ha tudtam volna a régiségboltban, hogy nemsokára átélem eddigi tizenhét évem legmegalázóbb élményét, minden rohadt serleget megvettem volna. Ugyan hasznosítanom kellett volna apa vészhelyzetre szóló hitelkártyáját, de ez minden dollárt megért volna.

Átmegyek az udvaron, és a kertben álló vászonsátorra pillantok.

Még egy nap sem telt el a beköltözésünk óta, Utah, a bátyám már fel is újította a sátrat, ugyanolyan precízen és alaposan, mint ahogy egész életét éli.

Mindennap 6:20 körül kel, 6:30-kor lezuhanyozik, 6:55-kor készít két zöldségturmixot: egyet Honornek, egyet saját magának. (Már ha Honor előbb nem készíti el a turmixot.) 7:10-re felöltözik, és lecseréli a vászonsátorra akasztott, naponta változó idézetet vagy bölcsességet. 7:30 körül idegesítő hegyi beszédet tart a kisöcséneknek, majd iskolába megy, illetve hétvégén edzőterembe indul, ahol negyvenöt percet gyalogol az ötös fokozatra állított futópadon, majd száz fekvőtámaszt és kétszáz felülést csinál.

Utah nem szereti a spontaneitást, és a közmondás intése ellenére nem számol a váratlan eshetőségekkel, csak a vártakkal. Nem szereti a váratlan eshetőségeket.

Nem örült, amikor néhány évvel ezelőtt elváltak a szüleink, és annak sem, hogy apa ismét megházasodott. Annak meg különösen nem, amikor megtudtuk, hogy mostohaanyánk gyereket vár.

Ettől függetlenül az említett terhességből született féltestvérünket szereti. Moby Vosst nehéz nem szeretni – nem a személyisége miatt, hanem azért, mert négyéves. A négyéves gyerekeket általában mindenki imádja.

A sátoron az alábbi üzenet lóg: „Befogott orral nem lehet dúdolni.”

Ez így is van. Amikor ma reggel olvastam a molinót, ki is próbáltam. Most is kipróbálom, amikor a házunk kétszárnyú cédrusajtaja felé indulok.

Biztosan állíthatom, hogy az egész város legfurcsább háza a miénk – ház, mert nem otthon. A házban hét szokatlan lakó él, de kívülről senki sem tudná megmondani, hogy van köztük egy ateista, egy „másik nő”, egy súlyos agorafóbiától szenvedő exfeleség és egy tinédzser, akinek gyomorforgató romantikus megszállottsága már-már nekrofiláival határos.

Mindezt belülről sem lehetne megállapítani. Ebben a családban jól tudunk titkot tartani. A házunk egy olajfoltos közút mellett, egy pici, északkeleti texasi városban található. Valaha kis városunk leglátogatottabb temploma volt, de amióta apám, Barnaby Voss megvásárolta a templomépületet, az végleg bezárta ajtaját a hívők előtt, és a mi házunkká lett.

Ez a tény mindenesetre megmagyarázza a kertünkben álló imasátrat.

Apa ateista, de egyáltalán nem ezért vásárolta meg és zárta el a helyi hitközség elől a templomot. Nem, Istennek ehhez nem volt semmi köze: azért vette meg a templomot és záratta azt be, mert hevesen, szenvedélyesen, feltétel nélkül utálta Brian tiszteletes kutyáját, és ebből kifolyólag Brian tiszteletest is.

Wolfgang hatalmas, fekete labrador. Méretei és ugatásának hangereje lenyűgöző, de nem sok ész jutott neki. Ha a kutyákat is a gimnáziumi klikkek alapján sorolnánk be, Wolfgang biztosan sztársportható lett volna. Hangos, ellenszenves kutya volt, aki apám nyolcórányi alvásidejéből legalább hét órát rendre ugatással töltött.

Évekkel ezelőtt abban a balszerencsében részesültünk, hogy Wolfgang szomszédai lehettünk, mert a templom mögötti épületben

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

laktunk. Apa szobájának ablaka a templom hátsó udvarára nézett, ami az előkerttel egyetemben szintén Wolfgang felségterülete volt – és ugyancsak szerette bejárni azt a felségterületet. Általában akkor, amikor apám inkább annak örült volna, ha alszik az a kutya. Wolfgang azonban nem szerette, ha megmondták neki, hogy mit tegyen, vagy hogy mikor aludjon. Tulajdonképpen mindig az ellenkezőjét tette, mint amit vártak tőle.

Brian tiszteletes kiskutyaként vette, egy héttel azután, hogy néhány helyi tinédzser betört a templomba, és ellopta a heti egyházadót. Brian tiszteletes úgy gondolta, hogy egy kutya távol tartaná a betörőket, azonban nagyon keveset értett a kutyakiképzéshez, különösen egy sulis sztárfocista agyi képességeivel megáldott kutya kiképzéséhez. Wolfgang élete első évében alig látott embert a gazdáján kívül. Mivel a sor végén állt, amikor az intelligenciát és az emberi kapcsolatépítést osztogatták, végtelen energiáját és kíváncsiságát kizárólag gyanútlan és valószínűleg arra érdemtelen áldozatára koncentrálna, aki a templom mögött álló ingatlan tulajdonosa volt: apámra, Barnaby Vossra.

Apám ismeretségük első percétől kezdve Wolfgang hű utalói köze sorolta magát. Megtiltotta nekem és a testvéreimnek, hogy játszunk vele; gyakran hallottuk, amikor a bajsza alatt megesküdt, hogy kinyírja azt a dögöt, és azt is, amikor teli tüdőből ordította ugyanezt.

Hiába nem hisz azonban apám Istenben, a karmában annál inkább. Eljátszott néhányszor a gondolattal, hogy kibelevi Wolfgangot, de nem akarta a fejére vonni egy állat megölésének bűnét – még ha a leggyűlöltebb állatról volt is szó, akivel valaha találkozott.

Az érzés kölcsönös volt, vagy legalábbis apám így feltételezte, mert Wolfgang élete nagy részét azzal töltötte, hogy apámra ugatott